

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Første Afdeling)

13. december 2018*

»Præjudiciel forelæggelse – retligt samarbejde i straffesager – rammeafgørelse 2002/584/RIA – europæisk arrestordre – artikel 4, nr. 6) – fakultativ grund til at afslå fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre – den lovovertrædelse, der ligger til grund for afsigelse af en straffedom i udstedelsesmedlemsstaten, straffes kun med en bødestraf i den fuldbyrdende medlemsstat«

I sag C-514/17,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af cour d'appel de Liège (appeldomstolen i Liège, Belgien) ved afgørelse af 3. august 2017, indgået til Domstolen den 23. august 2017, i en sag om fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre udstedt mod

Marin-Simion Sut,

har

DOMSTOLEN (Første Afdeling),

sammensat af vicepræsidenten, R. Silva de Lapuerta (refererende dommer), som fungerende afdelingsformand for Første Afdeling, og dommerne J.-C. Bonichot, A. Arabadjiev, C.G. Fernlund og S. Rodin,

generaladvokat: Y. Bot,

justitssekretær: ekspeditionssekretær M. Ferreira,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 21. juni 2018,

efter at der er afgivet indlæg af:

- Marin-Simion Sut ved avocate R. Destexhe,
- den belgiske regering ved C. Van Lul, C. Pochet og J.-C. Halleux, som befuldmægtigede, bistået af eksperte J. Maggio,
- den tyske regering ved T. Henze og J. Möller, som befuldmægtigede,
- den spanske regering ved M.J. García-Valdecasas Dorrego, som befuldmægtiget,
- den nederlandske regering ved M. Bulterman og J. Langer, som befuldmægtigede,
- den østrigske regering ved C. Pesendorfer, som befuldmægtiget,

* Processprog: fransk.

- den rumænske regering ved C.-R. Canțar, E. Gane, R.-M. Mangu og L. Lițu, som befuldmægtigede,
 - Europa-Kommissionen ved R. Troosters og S. Grünheid, som befuldmægtigede,
- og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 6. september 2018, afsagt følgende

Dom

- 1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 4, nr. 6), i Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne (EFT 2002, L 190, s. 1), som ændret ved Rådets rammeafgørelse 2009/299/RIA af 26. februar 2009 (EUT 2009, L 81, s. 24) (herefter »rammeafgørelse 2002/584«).
- 2 Anmodningen er blevet indgivet i forbindelse med fuldbyrdelse i Belgien af en europæisk arrestordre udstedt den 26. august 2011 af de rumænske myndigheder over for Marin-Simion Sut.

Retsforskrifter

EU-retten

Rammeafgørelse 2002/584

- 3 Femte, sjette og tiende betragtning til rammeafgørelse 2002/584 har følgende ordlyd:
 - »(5) Den Europæiske Unions erklærede mål at blive et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed har skabt et ønske om at afskaffe udlevering mellem medlemsstaterne og indføre en ordening for overgivelse mellem judicielle myndigheder. Endvidere vil indførelsen af en ny forenklet ordening for overgivelse af dømte eller mistænkte personer med henblik på straffuldbyrdelse eller retsforfølgning gøre det muligt at mindske den kompleksitet og den risiko for forsinkelser, der er en følge af de nuværende udleveringsprocedurer. De traditionelle samarbejdsrelationer, som hidtil har bestået mellem medlemsstaterne, bør erstattes med en ordening med fri bevægelighed for afgørelser på det strafferetlige område, både afgørelser før domsafsigelsen og endelige afgørelser, i et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed.
 - (6) Den europæiske arrestordre, som denne rammeafgørelse omhandler, er den første udmøntning på det strafferetlige område af princippet om gensidig anerkendelse, som Det Europæiske Råd har udråbt til en »hjørnesten« i det retlige samarbejde.
- [...]
- (10) Ordningen med den europæiske arrestordre er baseret på en høj grad af tillid mellem medlemsstaterne. [...]«

- 4 Rammeafgørelsens artikel 1, som har overskriften »Definition af og pligten til at fuldbyrde en europæisk arrestordre«, bestemmer i stk. 1 og 2:

»1. Den europæiske arrestordre er en retsafgørelse truffet af en medlemsstat med det formål, at en anden medlemsstat anholder og overgiver en eftersøgt person med henblik på strafforfølgning eller fuldbyrdelse af en frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning.

2. Medlemsstaterne fuldbyrder enhver europæisk arrestordre på grundlag af princippet om gensidig anerkendelse og i overensstemmelse med bestemmelserne i denne rammeafgørelse.«

- 5 I rammeafgørelsens artikel 3 opregnes tre »[o]bligatoriske grunde til at afslå fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre«.

- 6 Rammeafgørelsens artikel 4 med overskriften »Fakultative grunde til at afslå fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre« angiver i 7 punkter disse grunde. Denne artikels nr. 6) bestemmer i denne henseende som følger:

»Den fuldbyrdende judicielle myndighed kan afslå at fuldbyrde en europæisk arrestordre:

[...]

- 6) hvis den europæiske arrestordre er udstedt med henblik på fuldbyrdelse af en straffedom eller en anden frihedsberøvende foranstaltning, og den eftersøgte opholder sig i, er statsborger i eller bosat i den fuldbyrdende medlemsstat, og denne medlemsstat forpligter sig til selv at fuldbyrde straffen eller den anden frihedsberøvende foranstaltning i henhold til sin nationale lovgivning.«
- 7 Artikel 5 i rammeafgørelse 2002/584 med overskriften »Garantier, som den udstedende medlemsstat skal give i særlige tilfælde« fastsætter som følger:

»Den fuldbyrdende medlemsstats lovgivning kan indeholde bestemmelser om, at dens fuldbyrdende judicielle myndighed kun må fuldbyrde en europæisk arrestordre på følgende betingelser:

[...]

- 3) hvis en europæisk arrestordre er udstedt med henblik på retsforfølgning, og den person, der er omfattet af arrestordren, er statsborger i eller bosat i den fuldbyrdende medlemsstat, kan overgivelsen gøres betinget af, at den pågældende, efter at være blevet hørt, overføres til den fuldbyrdende medlemsstat for dér at afsone den straf eller den anden frihedsberøvende foranstaltning, han er blevet idømt i den udstedende medlemsstat.«

Rammeafgørelse 2008/909

- 8 Af 12. betragtning til Rådets rammeafgørelse 2008/909/RIA af 27. november 2008 om anvendelse af princippet om gensidig anerkendelse på domme i straffesager om idømmelse af frihedsstraffe eller frihedsberøvende foranstaltninger med henblik på fuldbyrdelse i Den Europæiske Union (EUT 2008, L 327, s. 27), som ændret ved Rådets rammeafgørelse 2009/299/RIA af 26. februar 2009 (EUT 2009, L 81, s. 24) (herefter »rammeafgørelse 2008/909«), fremgår følgende:

»Denne rammeafgørelse bør også finde tilsvarende anvendelse på fuldbyrdelsen af sanktioner i de tilfælde, der er omfattet af artikel 4, nr. 6), og artikel 5, nr. 3), i [rammeafgørelse 2002/584]. Det betyder bl.a., at fuldbyrdelsesstaten, med forbehold af nævnte rammeafgørelse, kan undersøge, om der

foreligger grunde til at afslå anerkendelse og fuldbyrdelse, jf. denne rammeafgørelses artikel 9, [...] som betingelse for anerkendelse og fuldbyrdelse af dommen, og overveje, om den vil udlevere den domfældte eller fuldbyrde dommen i medfør af artikel 4, [nr. 6)], i [rammeafgørelse 2002/584].«

- 9 Det følger af artikel 25 i rammeafgørelse 2008/909, at »[m]ed forbehold af rammeafgørelse [2002/584] finder bestemmelserne i denne rammeafgørelse, i det omfang de er forenelige med bestemmelserne i rammeafgørelse 2002/584 [...], anvendelse mutatis mutandis på fuldbyrdelse af sanktioner i tilfælde, hvor en medlemsstat påtager sig at fuldbyrde sanktionen i overensstemmelse med artikel 4, nr. 6), i nævnte rammeafgørelse, eller i tilfælde, hvor den i henhold til artikel 5, nr. 3), i nævnte rammeafgørelse har betinget sig, at den pågældende overføres til den pågældende medlemsstat for dér at afsone sanktionen med henblik på at undgå, at den pågældende person går fri for straf«.

Belgisk ret

- 10 Artikel 6, nr. 4, i loi du 19 décembre 2003 relative au mandat d'arrêt européen (lov af 19.12.2003 om den europæiske arrestordre) (*Moniteur belge* af 2.12.2013, herefter »den belgiske lov om den europæiske arrestordre«), der gennemfører artikel 4, nr. 6), i rammeafgørelse 2002/584 i belgisk ret, bestemmer, at fuldbyrdelse kan afslås, »[h]vis den europæiske arrestordre er udstedt med henblik på fuldbyrdelse af en straffedom eller en anden frihedsberøvende foranstaltning, når den pågældende person er belgier eller er bosat i Belgien, og når de kompetente belgiske myndigheder forpligter sig til selv at fuldbyrde straffen eller den anden frihedsberøvende foranstaltning i henhold til belgisk ret«.
- 11 Loi du 15 mai 2012 relative à l'application du principe de reconnaissance mutuelle des peines ou mesures privatives de liberté prononcées dans un État de l'Union européenne (lov af 15.5.2012 om anvendelse af princippet om gensidig anerkendelse på afgørelser om frihedsstraffe eller frihedsberøvende foranstaltninger afsagt i en stat i Den Europæiske Union) (*Moniteur belge* af 8.6.2012, herefter »lov af 15. maj 2012«), der gennemfører rammeafgørelse 2008/909 i belgisk ret, giver mulighed for at tilpasse straffen, hvis dens varighed eller art er uforenelig med belgisk ret. Det er imidlertid udtrykkeligt foreskrevet, at i tilfælde af en tilpasning skal denne straf eller denne foranstaltning i videst muligt omfang svare til den sanktion, som udstedelsesstaten har idømt, og sanktionen kan derfor ikke konverteres til en bødestraf.
- 12 Det fremgår herved af forelæggelsesafgørelsen, at Cour constitutionnelle (forfatningsdomstol, Belgien) i sin dom af 27. februar 2014 fastslog, at en bøde i en straffesag ikke hvad angår dens art svarer til en frihedsstraf eller en frihedsberøvende foranstaltning, og at en forvandlingsstraf, som gennemføres ved, at en frihedsstraf eller en frihedsberøvende foranstaltning konverteres til en bøde, er i strid med princippet om gensidig anerkendelse af retsafgørelser.
- 13 Det fremgår også af forelæggelsesafgørelsen og af den belgiske regerings indlæg, at i medfør af artikel 17, stk. 1, og artikel 30 i loi relative à la police de la circulation routière (lov om færdselspolitiet) (*Moniteur belge* af 27.3.1968), at de lovovertrædelser, som er omfattet af den i hovedsagen omhandlede europæiske arrestordre, kun straffes med en bøde.

Twisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

- 14 Ved dom af 8. juni 2011 idømte Judecătoria Carei (retten i første instans i Carei, Rumænien) Marin-Simion Sut, der er rumænsk statsborger, en straffedom på et år og to måneder for at have kørt med et køretøj uden gyldig nummerplade og uden at være indehaver af et gyldigt førerbevis og forårsaget en ulykke.
- 15 Marin-Simion Sut forlod Rumænien for at rejse til Frankrig.

- 16 Den 26. august 2011 udstedte de rumænske myndigheder en europæisk arrestordre mod Marin-Simion Sut med henblik på hans overgivelse til fuldbyrdelse af dommen af 8. juni 2011.
- 17 I løbet af februar 2015 rejste Marin-Simion Sut til Belgien, hvor han siden har været bosat, og hvor han sammen med sin hustru udøver selvstændig virksomhed.
- 18 Den 13. juli 2017 fremsatte anklageren ved tribunal de première instance de Liège (retten i første instans i Liège, Belgien) en anmodning om overgivelse af Marin-Simion Sut med henblik på fuldbyrdelse af den europæiske arrestordre udstedt den 26. august 2011. Ved skrivelse af 13. juli 2017 nægtede Marin-Simion Sut at give samtykke til den overgivelse, der var fremsat anmodning om, og ved skrivelse af 14. juli 2017 anmodede han om fuldbyrdelse af straffen i Belgien.
- 19 Ved kendelse af 19. juli 2017 traf tribunal de première instance de Liège (retten i første instans i Liège, Belgien) afgørelse om fuldbyrdelse af den europæiske arrestordre.
- 20 Marin-Simion Sut har iværksat appel til prøvelse af denne kendelse for cour d'appel de Liège (appeldomstolen i Liège, Belgien), idet han har påberåbt sig artikel 6, nr. 4, i den belgiske lov om den europæiske arrestordre, der gennemfører artikel 4, nr. 6), i rammeafgørelse 2002/584 i belgisk ret.
- 21 Den forelæggende ret har i denne forbindelse for det første fastslået, at Marin-Simion Sut har bopæl på belgisk område og har en økonomisk og familiemæssig tilknytning dertil, således at han kan anses for »[en] eftersøgt, [der] opholder sig i [...] den fuldbyrdende medlemsstat«, som omhandlet i artikel 4, nr. 6), i rammeafgørelse 2002/584. Denne retsinstans har herefter anført, at de lovovertrædelser, som af Judecătoria Carei (retten i første instans i Carei, Rumænien) er blevet sanktioneret med en straffedom, i Belgien kun straffes med en bøde, og endelig, at lov af 15. maj 2012, der gennemfører artikel 8, stk. 3, i rammeafgørelse 2008/909 i belgisk ret, og som giver mulighed for en tilpasning af straffen, hvis varigheden eller arten af denne er uforenelig med belgisk ret, udtrykkeligt forbyder, at en frihedsstraf konverteres til en bødestraf.
- 22 Den belgiske anklagemyndighed er med støtte i disse sidstnævnte forhold af den opfattelse, at den straf, som Judecătoria Carei (retten i første instans i Carei) har idømt, ikke kan fuldbyrdes i Belgien i overensstemmelse med belgisk ret, og at Marin-Simion Sut derfor ikke kan påberåbe sig den fakultative grund til at afslå fuldbyrdelse, der er omhandlet i artikel 6, nr. 4, i den belgiske lov om den europæiske arrestordre.
- 23 Den forelæggende ret har imidlertid rejst spørgsmålet om relevansen af denne fortolkning, henset til Domstolens praksis, som giver den fuldbyrdende judicielle myndighed adgang til at lægge særlig vægt på, om det er muligt at forbedre den eftersøgte udsigter til at blive resocialiseret, efter at den pågældende har afsonet den straf, som sidstnævnte er blevet idømt (jf. bl.a. dom af 5.9.2012, Lopes Da Silva Jorge, C-42/11, EU:C:2012:517, præmis 32, og af 29.6.2017, Poplawski, C-579/15, EU:C:2017:503, præmis 21), alt imens det sikres, at den straf, som udstedelsesmedlemsstaten har idømt, fuldbyrdes, og henset til betragtningerne til rammeafgørelse 2008/909 i denne retning, herunder navnlig niende betragtning dertil.
- 24 Cour d'appel de Liège (appeldomstolen i Liège, Belgien) har under disse omstændigheder besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:
- »Kan artikel 4, nr. 6), i rammeafgørelse 2002/584 [...] fortolkes således, at den ikke kan finde anvendelse på forhold, for hvilke en ret i en udstedelsesmedlemsstat har afsagt en straffedom, når disse samme forhold på fuldbyrdelsesstatens område kun straffes med en bøde, hvilket i henhold til fuldbyrdelsesstatens nationale lovgivning indebærer, at det er umuligt at fuldbyrde straffedommen i fuldbyrdelsesstaten, hvilket er til skade for den domfældtes sociale rehabilitering samt familiemæssige, sociale, økonomiske og anden tilknytning?«

Om det præjudicielle spørgsmål

- 25 Med sit spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 4, nr. 6), i rammeafgørelse 2002/584 skal fortolkes således, at når, som i hovedsagen, den person, der er omfattet af en europæisk arrestordre udstedt med henblik på fuldbyrdelse af en straffedom, er bosat i den fuldbyrdende medlemsstat og har en familiemæssig, social og erhvervmæssig tilknytning til denne stat, kan den fuldbyrdende judicielle myndighed af hensyn til den nævnte persons rehabilitering afslå at fuldbyrde denne arrestordre, selv om den lovovertrædelse, der ligger til grund for den nævnte arrestordre, i henhold til den fuldbyrdende medlemsstats lovgivning kun straffes med en bøde.
- 26 Det skal indledningsvis bemærkes, at rammeafgørelse 2002/584, således som det navnlig fremgår af dens artikel 1, stk. 1 og 2, og af femte og syvende betragtning hertil, har til formål at erstatte det multilaterale udleveringssystem, baseret på den europæiske udleveringskonvention af 13. december 1957, med en ordning for overgivelse mellem judicielle myndigheder af dømte eller mistænkte personer med henblik på straffuldbyrdelse eller retsforfølgning, og denne ordning bygger på princippet om gensidig anerkendelse (dom af 25.7.2018, Minister for Justice and Equality (mangler i retssystemet), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, præmis 39 og den deri nævnte retspraksis).
- 27 Rammeafgørelse 2002/584 tilsigter således med indførelsen af en ny forenklet og mere effektiv ordning for overgivelse af personer, der er dømt eller mistænkt for overtrædelse af straffeloven, at fremme og fremskynde det retlige samarbejde med henblik på at bidrage til at gennemføre Unionens erklærede mål om at blive et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed på grundlag af den høje grad af tillid, der skal være mellem medlemsstaterne (dom af 25.7.2018, Minister for Justice and Equality (mangler i retssystemet), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, præmis 40 og den deri nævnte retspraksis).
- 28 På det af rammeafgørelse 2002/584 regulerede område er princippet om gensidig anerkendelse, som udgør »hjørnestenen« i det retlige samarbejde i straffesager, således som det bl.a. fremgår af sjette betragtning til rammeafgørelsen, udmøntet i rammeafgørelsens artikel 1, stk. 2, der fastsætter reglen om, at medlemsstaterne har pligt til at fuldbyrde en europæisk arrestordre på grundlag af princippet om gensidig anerkendelse og i overensstemmelse med bestemmelserne i denne rammeafgørelse. De fuldbyrdende judicielle myndigheder kan derfor kun afslå at fuldbyrde en sådan arrestordre med henvisning til de udtømmende opregnede afslagsgrunde, der er fastsat i rammeafgørelse 2002/584, og fuldbyrdelsen af den europæiske arrestordre kan kun underlægges et af de vilkår, der er udtømmende fastsat i rammeafgørelsens artikel 5. Mens fuldbyrdelse af den europæiske arrestordre udgør hovedreglen, er afslaget på fuldbyrdelse følgelig udformet som en undtagelse, der skal undergives en streng fortolkning (dom af 25.7.2018, Minister for Justice and Equality (mangler i retssystemet), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, præmis 41 og den deri nævnte retspraksis).
- 29 Rammeafgørelse 2002/584 fastsætter udtrykkeligt de obligatoriske (artikel 3) og fakultative (artikel 4 og 4a) grunde til at afslå fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre, samt garantier, som den udstedende medlemsstat skal give i særlige tilfælde (artikel 5) (jf. dom af 25.7.2018, Minister for Justice and Equality (mangler i retssystemet), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, præmis 42 og den deri nævnte retspraksis).
- 30 Selv om princippet om gensidig anerkendelse ligger til grund for ordningen i rammeafgørelse 2002/584, indebærer denne anerkendelse imidlertid ikke en absolut forpligtelse til at fuldbyrde den udstedte arrestordre. Ordningen i rammeafgørelsen, således som den bl.a. fremgår af rammeafgørelsens artikel 4, overlader således medlemsstaterne en mulighed for i særlige situationer at tillade de kompetente judicielle myndigheder at beslutte, at en idømt straf skal fuldbyrdes på den fuldbyrdende medlemsstats område (dom af 5.9.2012, Lopes Da Silva Jorge, C-42/11, EU:C:2012:517, præmis 30 og den deri nævnte retspraksis).

- 31 Dette gælder således navnlig artikel 4, nr. 6), i rammeafgørelse 2002/584, der fastsætter en fakultativ grund til at afslå fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre, hvorefter den fuldbyrdende judicielle myndighed kan afslå at fuldbyrde en sådan arrestordre, hvis den er udstedt med henblik på fuldbyrdelse af en straffedom eller en anden frihedsberøvende foranstaltning, og den eftersøgte opholder sig i, er statsborger i eller bosat i den fuldbyrdende medlemsstat, og denne medlemsstat forpligter sig til selv at fuldbyrde straffen eller den anden frihedsberøvende foranstaltning i henhold til sin nationale lovgivning.
- 32 Det fremgår således af denne bestemmelses ordlyd, at anvendelsen af denne fakultative grund til at afslå fuldbyrdelse kræver, at to betingelser er opfyldt, nemlig dels, at den eftersøgte opholder sig i, er statsborger i eller bosat i den fuldbyrdende medlemsstat, dels at denne medlemsstat forpligter sig til selv at fuldbyrde straffen eller den anden frihedsberøvende foranstaltning i henhold til sin nationale lovgivning.
- 33 Som Domstolen allerede har fastslået, fremgår det endvidere af ordlyden af artikel 4, nr. 6), i rammeafgørelse 2002/584 og navnlig af udtrykket »kan«, at den fuldbyrdende judicielle myndighed, når en medlemsstat har besluttet at gennemføre denne bestemmelse i national ret, ikke desto mindre skal råde over en skønsbeføjelse hvad angår spørgsmålet om, hvorvidt det skal afslås at fuldbyrde den europæiske arrestordre. I denne forbindelse skal denne myndighed kunne tage hensyn til formålet med den i denne bestemmelse fastsatte fakultative grund til at afslå fuldbyrdelse, som ifølge Domstolens faste praksis består i at give den fuldbyrdende judicielle myndighed adgang til at lægge særlig vægt på, om det er muligt at forbedre den eftersøgtes udsigter til at blive resocialiseret, efter at vedkommende har afsonet den idømte straf (jf. dom af 29.6.2017, Popławski, C-579/15, EU:C:2017:503, præmis 21 og den deri nævnte retspraksis).
- 34 Hvad for det første angår den første betingelse i artikel 4, nr. 6), i rammeafgørelse 2002/584 har Domstolen allerede præciseret, at en eftersøgt person er »bosat« i den fuldbyrdende medlemsstat, når vedkommende har etableret sin faktiske bopæl i medlemsstaten, og personen »opholder sig« dér, når vedkommende som følge af en fast tilstedeværelse af en vis varighed i denne medlemsstat har opnået en tilknytning til denne stat, der kan sidestilles med tilknytning som følge af bopæl (dom af 17.7.2008, Kozłowski, C-66/08, EU:C:2008:437, præmis 54).
- 35 Hvad for det andet angår den anden betingelse i artikel 4, nr. 6), i rammeafgørelse 2002/584 følger det som allerede fastslået af Domstolen af ordlyden af denne bestemmelse, at ethvert afslag på at fuldbyrde en europæisk arrestordre forudsætter en reel forpligtelse fra den fuldbyrdende medlemsstats side til at fuldbyrde den straffedom, som den eftersøgte er idømt. Heraf følger, at den fuldbyrdende judicielle myndighed forud for ethvert afslag på at fuldbyrde en europæisk arrestordre skal have foretaget en efterprøvelse af muligheden for faktisk at fuldbyrde straffen i henhold til sin nationale lovgivning. Såfremt den fuldbyrdende medlemsstat ikke kan forpligte sig til faktisk at fuldbyrde straffen, påhviler det den fuldbyrdende judicielle myndighed at fuldbyrde den europæiske arrestordre og dermed at overgive den eftersøgte til den udstedende medlemsstat (dom af 29.6.2017, Popławski, C-579/15, EU:C:2017:503, præmis 22).
- 36 Når den fuldbyrdende judicielle myndighed fastslår, at de to ovenfor nævnte betingelser er opfyldt, skal den vurdere, om der foreligger en legitim interesse, som kan begrunde, at den af den udstedende medlemsstat idømte straf fuldbyrdes på den fuldbyrdende medlemsstats område (jf. dom af 17.7.2008, Kozłowski, C-66/08, EU:C:2008:437, præmis 44). Denne vurdering gør det muligt for den nævnte myndighed at tage hensyn til det mål, som forfølges med artikel 4, nr. 6), i rammeafgørelse 2002/584, således som der er redegjort for i nærværende doms præmis 33.
- 37 Det følger af de foregående betragtninger, at den mulighed, som den fuldbyrdende judicielle myndighed har for på grundlag af artikel 4, nr. 6), i rammeafgørelse 2002/584 at afslå at overgive den eftersøgte person, kun kan anvendes, hvis denne judicielle myndighed, efter at have undersøgt, dels om denne person er omfattet af anvendelsesområdet for denne bestemmelse som omhandlet i

nærværende doms præmis 34, dels om den straffedom, som denne person er blevet idømt af den udstedende medlemsstat, reelt kan fuldbyrdes i den fuldbyrdende medlemsstat, vurderer, at der foreligger en legitim interesse, som kan begrunde, at den af den udstedende medlemsstat idømte straf fuldbyrdes på den fuldbyrdende medlemsstats område.

- 38 I hovedsagen har den forelæggende ret fastslået, at Marin-Simion Sut er bosat i Belgien som omhandlet i artikel 4, nr. 6), i rammeafgørelse 2002/584. Den første betingelse for anvendelse af artikel 4, nr. 6), i rammeafgørelse 2002/584 er således opfyldt.
- 39 For så vidt angår den anden betingelse har den forelæggende ret konstateret, at de lovovertrædelser, der ligger til grund for den europæiske arrestordre, i Belgien straffes med en bødestraf og ikke med en straffedom.
- 40 Som det fremgår af ordlyden af de forelagte spørgsmål, er den forelæggende ret af den opfattelse, at en sådan omstændighed indebærer, at det er umuligt for Kongeriget Belgien at forpligte sig til at fuldbyrde denne straf i henhold til sin nationale lovgivning som omhandlet i artikel 4, nr. 6), i rammeafgørelse 2002/584.
- 41 Det skal herved for det første bemærkes, at artikel 4, nr. 6), i rammeafgørelse 2002/584 ikke indeholder noget element, der gør det muligt at fortolke betingelsen i denne bestemmelse som værende automatisk til hinder for, at den judicielle myndighed i fuldbyrdelsesmedlemsstaten kan afslå at fuldbyrde en europæisk arrestordre, fordi denne medlemsstats lovgivning kun foreskriver en bødestraf for den lovovertrædelse, der ligger til grund for den nævnte arrestordre. Det fremgår således af selve ordlyden af denne bestemmelse, at den alene kræver, at fuldbyrdelsesmedlemsstaten forpligter sig til selv at fuldbyrde den straffedom, der er fastsat i den europæiske arrestordre, i henhold til sin nationale lovgivning.
- 42 Det skal for det andet bemærkes, at medlemsstaterne, når de vælger at gennemføre artikel 4 i rammeafgørelse 2002/584 i national ret, ved gennemførelsen af denne bestemmelse og navnlig af nr. 6) heri nødvendigvis råder over en vis skønsmargen (jf. i denne retning dom af 6.10.2009, Wolzenburg, C-123/08, EU:C:2009:616, præmis 61).
- 43 Som Domstolen allerede har fastslået, kan en national lovgiver, som i medfør af de muligheder, der følger af nævnte rammeafgørelses artikel 4, i denne sammenhæng vælger at begrænse de situationer, hvor den nationale fuldbyrdende judicielle myndighed kan afslå at overgive en eftersøgt person, kun styrke den overgivelsesordning, der er indført ved denne rammeafgørelse til fordel for et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed (dom af 6.10.2009, Wolzenbur, C-123/08, EU:C:2009:616, præmis 58).
- 44 Ved at begrænse de situationer, hvor den fuldbyrdende judicielle myndighed kan afslå at fuldbyrde en europæisk arrestordre, indebærer en sådan lovgivning kun, at overgivelse af eftersøgte personer lettes, i overensstemmelse med princippet om gensidig anerkendelse, som er fastslået i artikel 1, stk. 2, i rammeafgørelse 2002/584, der udgør den grundlæggende regel i rammeafgørelsen (dom af 6.10.2009, Wolzenburg, C-123/08, EU:C:2009:616, præmis 59).
- 45 Det er derfor tilladt den nationale lovgiver i en medlemsstat at gennemføre den fakultative grund til at afslå fuldbyrdelse, der er fastsat i artikel 4, nr. 6), i rammeafgørelse 2002/584, ved at foreskrive, at i tilfælde, hvor den lovovertrædelse, der ligger til grund for en europæisk arrestordre, i denne medlemsstat kun straffes med en bødestraf, kan den sidstnævnte medlemsstat ikke forpligte sig til at fuldbyrde straffedommen med henblik på den nævnte artikel.
- 46 Som allerede fastslået af Domstolen gælder, at selv om den i artikel 4, nr. 6), i rammeafgørelse 2002/584 fastsatte fakultative grund til at afslå fuldbyrdelse ganske vist navnlig har til formål at give adgang til at lægge særlig vægt på, om det er muligt at forbedre den eftersøgtes udsigter til at blive

resocialiseret, efter at vedkommende har afsonet den idømte straf, kan et sådant formål – hvor vigtigt det end er – imidlertid ikke udelukke, at medlemsstaterne ved gennemførelsen af denne rammeafgørelse i overensstemmelse med ånden i den grundlæggende regel i dennes artikel 1, stk. 2, begrænser de situationer, hvor det bør være muligt at afslå at overgive en person, der er omfattet af anvendelsesområdet for nævnte artikel 4, nr. 6) (jf. dom af 6.10.2009, Wolzenburg, C-123/08, EU:C:2009:616, præmis 62 og den deri nævnte retspraksis).

- 47 Det skal for det tredje bemærkes, at selv om EU-lovgiver ved udfærdigelsen af artikel 4, nr. 6), i rammeafgørelse 2002/584 har ønsket at gøre det muligt for medlemsstaterne med henblik på at lette den eftersøgte persons sociale rehabilitering at afslå at fuldbyrde en europæisk arrestordre, har denne lovgiver imidlertid sørget for, i samme bestemmelse, at fastsætte betingelserne for anvendelse af denne grund til afslag, herunder bl.a. den betingelse, at den fuldbyrdende stat forpligter sig til reelt at fuldbyrde den straffedom, som den eftersøgte person er blevet idømt, med henblik på at sikre fuldbyrdelse af den idømte straf og således at undgå, at denne person går fri for straf.
- 48 Det skal endelig, som generaladvokaten har gjort det i punkt 82 og 83 i forslaget til afgørelse, præciseres, at der ikke findes nogen bestemmelse i rammeafgørelse 2008/909, der kan påvirke rækkevidden af eller fremgangsmåden for gennemførelse af den fakultative grund til at afslå fuldbyrdelse, der er fastsat i artikel 4, nr. 6), i rammeafgørelse 2002/584. Selv om bestemmelserne i rammeafgørelse 2008/909 i medfør af denne afgørelses artikel 25 finder anvendelse mutatis mutandis på fuldbyrdelse af sanktioner i tilfælde, hvor en medlemsstat påtager sig at fuldbyrde sanktionen i overensstemmelse med artikel 4, nr. 6), i rammeafgørelse 2002/584, har EU-logiver udtrykkeligt foreskrevet, at disse bestemmelser kun finder anvendelse, i det omfang de er forenelige med bestemmelserne i sidstnævnte rammeafgørelse.
- 49 Under disse omstændigheder tilkommer det den fuldbyrdende judicielle myndighed, der har enekompetence til at fortolke national ret, i overensstemmelse med nærværende doms præmis 36 ved den efterprøvelse, som denne skal foretage med henblik på at afslå at fuldbyrde en europæisk arrestordre på grundlag af artikel 4, nr. 6), i rammeafgørelse 2002/584, at sikre sig, at det i henhold til national ret er muligt reelt at fuldbyrde den straffedom, som udstedelsesmedlemsstaten har idømt den person, der er omfattet af en europæisk arrestordre, selv om den lovertrædelse, der ligger til grund for denne europæiske arrestordre, i henhold til national ret kun kan straffes med en bødestraf.
- 50 Henset til de foregående betragtninger skal det forelagte spørgsmål besvares således, at artikel 4, nr. 6), i rammeafgørelse 2002/584 skal fortolkes således, at når, som i hovedsagen, den person, der er omfattet af en europæisk arrestordre udstedt med henblik på fuldbyrdelse af en straffedom, er bosat i den fuldbyrdende medlemsstat og har en familiemæssig, social og erhvervmæssig tilknytning til denne stat, kan den fuldbyrdende judicielle myndighed af hensyn til den nævnte persons rehabilitering afslå at fuldbyrde denne arrestordre, selv om den lovertrædelse, der ligger til grund for den nævnte arrestordre, i henhold til den fuldbyrdende medlemsstats lovgivning kun straffes med en bøde, når denne omstændighed i henhold til samme nationale lovgivning ikke er til hinder for, at den straffedom, som den eftersøgte person er blevet idømt, reelt fuldbyrdes i denne medlemsstat, hvilket det tilkommer den forelæggende ret at efterprøve.

Sagsomkostninger

- 51 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra nævnte parter udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Første Afdeling) for ret:

Artikel 4, nr. 6), i Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne, som ændret ved Rådets rammeafgørelse 2009/299/RIA af 26. februar 2009, skal fortolkes således, at når, som i hovedsagen, den person, der er omfattet af en europæisk arrestordre udstedt med henblik på fuldbyrdelse af en straffedom, er bosat i den fuldbyrdende medlemsstat og har en familiemæssig, social og erhvervmæssig tilknytning til denne stat, kan den fuldbyrdende judicielle myndighed af hensyn til den nævnte persons rehabilitering afslå at fuldbyrde denne arrestordre, selv om den lovovertrædelse, der ligger til grund for den nævnte arrestordre, i henhold til den fuldbyrdende medlemsstats lovgivning kun straffes med en bøde, når denne omstændighed i henhold til samme nationale lovgivning ikke er til hinder for, at den straffedom, som den eftersøgte person er blevet idømt, reelt fuldbyrdes i denne medlemsstat, hvilket det tilkommer den forelæggende ret at efterprøve.

Underskrifter